U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **S. K.**, zastoupené Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, Pod Terebkou 12, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky podané proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 9. 2006, č. j. 64 Az 47/2006 - 22,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž bylo zastaveno řízení o její žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 10. 4. 2006, č. j. OAM-402/VL-07-11-2006. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího

správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka namítá zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka spatřuje *„nezákonnost resultující v nepřezkoumatelnost“* v porušení ustanovení § 33 písm. b) a e) zákona o azylu, který stanoví, že soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (dříve azylu) či jestliže se žadatel nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil. Uvádí, že hypotéza ani jedné z citovaných právních norem nebyla naplněna a soud bez bližšího zkoumání využil její dočasné nepřítomnosti v uprchlickém táboře. V souladu s právními předpisy může stěžovatelka opustit středisko na několik hodin, dní nebo měsíců a pouze se dostavovat na prodloužení víza. Ve všech těchto případech se přitom má za to, že stěžovatel se zdržuje v místě azylového zařízení a je mu tam též doručováno. Při opačném výkladu by každému žadateli o azyl, který odchází pro cukrovinky do obchodu, mohlo být zastaveno soudní řízení. Stěžovatelka navíc svoji adresu v táboře (stěžovatelka má nejspíš na mysli pobytové středisko) zanechala, ale soud se na ni vůbec neptal. Soudu také nic nebránilo v tom, aby se ve snaze zjistit místo jejího pobytu obrátil na právního zástupce, který ji zastupoval ve správním řízení, konkrétně na občanské sdružení S. se sídlem v B.

Jinou vadu řízení shledává stěžovatelka v tom, že celé řízení o žalobě bylo vedeno v jazyce, kterému stěžovatelka nerozumí. Odkazuje na ustanovení § 18 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Stěžovatelka v kasační stížnosti dále cituje, aniž by uvedla z jakého pramene, následující: *„Pokud má ještě před vydáním usnesení k odstranění vad žaloby soud k dispozici spis správního orgánu, ze kterého zcela jasně vyplývá, že účastník řízení nezná český jazyk a správní řízení bylo z tohoto důvodu vedeno v jiném jazyce a byl ustanoven tlumočník, musí na to soud reagovat, jinak porušuje základní právo účastníka zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy“*. Stěžovatelka nerozumí česky a v průběhu správního řízení byly všechny její úkony činěny za přítomnosti kvalifikovaného tlumočníka. Krajský soud s ní však komunikoval výhradně v českém jazyce. Nerozuměla proto výzvám, nemohla uplatňovat svá procesní práva a pro jazykovou bariéru neměla příležitost vysvětlit a dokázat soudu, jak vážná je její obava ze zabití v zemi původu. Její postavení před soudem tak bylo nerovné a došlo tím k porušení článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatelka proto navrhuje napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

S otázkou ustanovení tlumočníka se Nejvyšší správní soud již dostatečně vypořádal např. ve svém rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 Azs 270/2004 – 35 (obdobně též srov. rozsudek ze dne 31. 8. 2004, č. j. 4 Azs 261/2004 – 57, nebo rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 Azs 380/2004 – 29, všechny citované rozsudky jsou dostupné

na www.nssoud.cz). Potřebu ustanovit tlumočníka je nutno posuzovat vždy případ od případu. V posuzované věci nevyvstala tato potřeba zejména proto, že celá žaloba byla ke krajskému soudu podána v českém jazyce, její text byl zcela srozumitelný a jasný, a nevznikly proto žádné pochybnosti o jejím obsahu. Stěžovatelka také neučinila žádný projev vůle, který by mohl být považován za žádost o ustanovení tlumočníka. Soud navíc rozhodoval bez nařízení jednání, neboť rozhodnutí o zastavení řízení je rozhodnutím procesním.

Ohledně otázky, zda krajský soud správně aplikoval ustanovení § 33 písm. b) a e) zákona o azylu, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 2 Azs 88/2003 – 47. Příčiny zdržování se na jiné adrese nejsou rozhodné, pokud žadatel o azyl nesplnil ohlašovací povinnost. Tuto povinnost stěžovatelka nesplnila, jelikož ze spisu je patrné a nepochybné, že dne 10. 8. 2006 svévolně opustila pobytové středisko a soud navíc dotazem od odboru pátrání a kontroly pobytu Policie České republiky zjistil, že další informace k jejímu pobytu v té době nebyly známy. Na opětovný návrat stěžovatelky do pobytového střediska poté, co již krajský soud vydal dne 15. 9. 2006 rozhodnutí o zastavení řízení, nelze brát zřetel. Lze souhlasit se stěžovatelkou v tom, že pobytové středisko mohou žadatelé o azyl dočasně opustit, avšak vždy za splnění určitých podmínek. Její námitka, že řízení by mohlo být zastaveno i v případě, kdy si žadatel o udělení mezinárodní ochrany odešel nakoupit do obchodu cukrovinky, je zcela nepřípadná. Místem hlášeného pobytu žadatele je podle zákona o azylu azylové zařízení, do kterého byl žadatel umístěn, a ke změně hlášeného pobytu je třeba souhlasu ministerstva. Je ostatně ve vlastním zájmu stěžovatelky samotné, aby každou změnu svého pobytu hlásila, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany je vedeno na základě její žádosti, proto Nejvyšší správní soud shledal nepřípadnou i její argumentaci, že soud se ve snaze zjistit místo jejího pobytu měl obrátit i na právního zástupce, který ji zastupoval v řízení před správním orgánem.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu